

Fredag 19 maj

Utkommer fredagar

1995 21:e årg.

Lösnummer 2 kr

18

Kommentarer till en lista

Nu har valberedningen lagt sitt förslag till vänsterlista i EU-valet. Den toppers av Jonas Sjöstedt, tidigare vice ordförande i Nej till EU. Marianne Eriksson, funktionsnär på partcentralen är andra namn och sedan kommer socialdemokraten Eva-Britt Svensson från Växjö - hon har också varit ordförande i Nej till EU. Samtliga namn på listan är "nej-sägare".

Efter vad jag hört inifrån valberedningen har de insatser man gjort i kampanjen mot svenskt medlemskap i unionen vägt tungt för placeringen på listan. Det verkar alltså som om valberedningen och vänsterpartiet - om förslaget till sina huvuddrag fastställs av partirådet - fortsätter kampen mot svenskt medlemskap, trots att frågan avgjordes i folkomröstningen i november. Detta understrykes av det uttalande till TT, som Eva-Britt Svensson gjorde i samband med att förslaget blev offentligt. Hon anser att Sverige skall söka utträde ur unionen, men hon anser inte att hon kan driva den ståndpunkten som socialdemokrat i EU-parlamentet. Socialdemokraterna där verkar för en starkare union.

Vänsterpartiets partisekreterare Lars Ohly säger att partiet siktar på att ta tre mandat i EU-parlamentet. Det innebär alltså att den socialdemokratiska kommunalpolitikern Eva-Britt Svensson står på valbar plats för vänsterpartiet. Saken betraktas inte som kontroversiell av valberedningen.

Oroande

Detta är oroväckande av flera skäl. Vänsterpartiet vann bred respekt genom sin försäkran att partiet accepterade att resultatet i folkomröstningen innebär att svenska folket sagt ja till medlemskap i EU. Riksdagsgruppen röstade också enhälligt för medlemskap. Detta stärkte ytterligare tilltron till partiet. Nu finns det emellertid skäl att ifrågasätta partiet igen. Eva-Britt Svensson kandiderar på vänsterns lista enbart för att där kunna motarbeta utslaget i folkomröstningen. Placeringen av henne på valbar plats strider dessutom mot partiets nysstagna EU-program, där det i inledningen understryks att folkomröstningsresultatet skall gälla. Underförstått

innebär detta att vänsterpartiet inte skall arbeta för utträde ur unionen!

Blåbär

Eva-Britt Svenssons kandidatur är dessutom problematisk därför att den innebär en öppen provokation mot socialdemokraterna. En av deras partimedlemmar - låt vara ett blåbär - användes för att locka över röster från det parti, som vänstern säger sig vilja regera tillsammans med, och som man ständigt lockar till samarbete!

Om man till detta lägger andranamnet på listan Marianne Eriksson, en av Lars Ohlys drabanter, är det lätt att tolka valberedningens förslag, som mer än uttryck för dålig politisk taktik. Det är säkert också en markering av motsättningen mellan partiledare och partisekreterare i synen på Europapolitiken och på vänsterpartiets roll i inrikespolitiken. Ohly har välkomnat möjligheten att driva välkänd överbudspolitik, efter s-c-överenskommelserna, och ansett det onödigt för partiet att befatta sig med Europapolitiken på allvar, när man ändå inte vill vara med.

Bara åt ena hållet

Enligt uppgift fanns det inget gensvar i valberedningen för att ha EU-vänner på listan. De ansågs vara så få inom vänsterpartiet att man inte behövde ta hänsyn till dem. Tanken tycks också vara att socialdemokrater som var mot medlemskapet kan lockas att överge sitt parti - trots att detta har EU-motståndare på sina listor - till förmån för vänstern. Men att socialdemokrater, som är för medlemskapet inte kan tänkas rösta på vänstern. Ja. Kanske är det så!

Man kan också tycka att det är märkligt att vänsterpartiet bara har parlamentariska nybörjare på valbar plats. Bengt Hurtig har ju redogjort för hur hårt och komplicerat arbetet är i parlament och utskott. Miljöpartiet verkar för sin del satsa på rutinerade kort som Per Garhton och Inger Schörling.

Jag tycker att valberedningen gett - åtminstone indirekt - svar på frågan om vart vänsterns EU-förespråkare skall vända sig: Vi är så betydelselösa så att man inte bryr sig! Och att partitype i valet är tillåtet! Eller gäller det bara socialdemokrater?

Rolf L Nilson

- Inte helt kört!

Kajsa Theander, medlem av valberedningen, är rätt nedslagen efter mötet.

- Jag argumenterade länge för att vi skulle ha åtminstone en janhängare på listan, om än inte på valbar plats, eftersom den opinionen finns bland medlemmar och anhängare. Jag föreslog Sten de Geer, jurist från Stockholm. Men motståndet var kompakt.

- Sen kämpade jag för att Karin Svensson Smith från Lund skulle bli tvåa på listan, efter Jonas Sjöstedt som vi alla var överens om. Det verkade länge lovande för Karin har gott anseende i partiet för sitt miljöpolitiska kunnande, sin erfarenhet och duglighet. Klart var också att Jonas Sjöstedt ville ha henne som kollega i Strasbourg. Men när Karin väl hade övertygats om att hennes uppdrag ändå kunde ge tillräcklig tid åt familjen hade en senkommen medlem vänt på majoriteten i valberedningen.

- Tvåa blev ju i stället Marianne Eriksson. Det enda som anfördes för henne var faktiskt att hon varit aktiv mot EU och att hon var från Stockholm - stockholmarna skulle inte acceptera att inte få en valbar kandidat, sades det. Hon var också nominerad från många distrikt, och det tog man stark hänsyn till.

- Eva-Britt Svensson (s) kunde jag acceptera fast inte så högt. Men stödet för henne var mycket starkt, trots att vi insåg att hon skulle bli utesluten ur sitt parti.

- Jag vill dock betona att det inte är kört. Det är partirådet som bestämmer och Karin Svensson har som sagt ett betydande stöd.

- En liten framgång hade jag. Jag lyckades argumentera bort Anton Flink (Malmö) och Jörn Svensson (Nälden) från listan.

Gr

Förening utan vindmölla

Föreningen Lundavind ett hade i måndags årsmöte och kunde bara konstatera att efter ett års arbete är ännu planerna på en vindmölla osäkra. Miljöskyddsnämnden tolkade ju riktlinjer för skydd mot störningar extremt hårt och bygget på den i översiktsplanerna och av kommunen anvisade platsen kunde inte genomföras. Nu var optimismen stor att ett avtal skulle kunna slutas med en markägare i ett annat läge längre västerut och att alla behövliga tillstånd snabbt skulle kunna erhållas. Det är nämligen risk för att de pengar som staten anslagit till NUTEK för stöd av vindkraftverk tar slut.

Ann

Vänsterpartiet håller medlemmöte på lokalen, Bredgatan 28 måndag 29/5 kl 19

Ur dagordningen:

- * Vänsterns principprogram Karin Svensson Smith från programkommissionen deltar. Korta inledningar av Bertil Eriksson och Magnus Johansson.
- * 1 maj 1995 - utvärdering
- * Inför valet till EU-parlamentet
- * Styrelsens rapport

Senaste nytt: Var det 14 eller 15, vi börjar nästan bli fartblinda!

Den sakliga linjens män

Utrikespolitiska föreningen i Lund har fyllt sextio år. Jubileet firades under lördagseftermiddagen med en serie föreläsningar. Dragplåstret var Gunnar Jarring. Övriga talare var en av grundarna, Gösta Lindeberg, och sedan män som varit ordförande under olika årtionden.

Som gammal solidaritetsaktivist i Lund har jag genom åren då och då gått på föreläsningar och seminarier, jag har till och med hållt ett par i UPF:s regi, men kontakterna var sporadiska. I solidaritetsrörelserna tog vi ställning. Vi var mot apartheid, för Vietnam, mot generalerna i Grekland och Chile. Vi jobbade för bojkotter och politisk handling. Vi såg nog UPF mest som en borgerlig diskussionsklubb och, för en del av dess medlemmar, en karriärträningsskola. Nu, när aktivismen avstannat och kvarvarande solidaritetsorganisationer ägnar sig åt informationsverksamhet i motvind, kan man beundra det trägna arbete som ligger bakom den långa raden av välbesökta föreläsningar och det är hög tid att erkänna värdet av diskussionsklubbar.

Jag gick alltså på jubileet med en viss positiv nyfikenhet. Hur såg UPF på utvecklingen i världen och på sin verksamhet? Men föredragshållarna hade inte riktigt ambitionen att ge en sådan bild. Det som tonade fram var märkvärdigt opolitiskt. Man berömde sig av att alltid hålla "den sakliga linjen" och i den tycktes motsättningar och ställningstaganden obefintliga eller snarare utsagda. Det hörde till undantagen att som Johannes Hedberg anföra sin anti-fascistiska övertygelse som en av sina drivkrafter, eller som Lars Emmelin sitt engagemang för de globala miljöproblemen. Han beklagade, med all rätt tycks det mig, att den spirande miljömedvetenheten "försvann i 68-bruset". Men annars bestod världen av ögonblicksbilder, personer och personliga anekdoter.

Gunnar Jarring berättade att han under sin tjänstgöring i Mellanöstern under kriget fått mottaga Irans krigsförklaring mot Tyskland samtidigt som han blivit tillfrågad om han ville ha kaffe eller te. Vi fick veta att den vanligaste frågan han fick när han var ambassadör i USA gällde den svenska synden, och att han brukade parera med att be frågeställaren förklara vad han menade med synd. Om anekdoter berättas av en man med så lång och stor erfarenhet kan de vara nog så underhållande en kall lördagseftermiddag.

Ann

Femtio år efteråt

Jag var sex och ett halvt år när freden kom. Vad jag minns är att på morgonen den 5 maj var Planteringsvägen i Helsingborg utanför vårt fönster fylld av militära fordon med stridsberedda soldater. Jag gick ut, de pratade konstigt och en av dem gav mig femtio öre för att köpa en dosa snus. När jag kom tillbaka hade kolonnen kört och jag stod där med snuset. Det var den danska brigaden som gick över Öresund den dan. Men det är inte barndomsminnen jag vill tala om utan historieskrivning och historietolkning.

Vem besegrade Nazityskland?

Om man frågar en ung svensk i dag vad andra världskriget handlade om och vem som besegrade Hitler får man för det mesta svar om det hjältemodiga England och det kraftfulla USA:s kamp för demokratin och kanske några ord om att Sovjet också var med. Jo, visst kan man se det så. Men ska man karaktärisera kriget kort, så var det en kamp mellan fascism och kommunism, och de båda stater som gjort dessa ideologier till statsbärande. Hitler var redan i "Min kamp" mycket tydlig om att det var mot bolsjevismen han ville gå i korståg, det var i öster livsrummet fanns. Det var Hitlers antikommunism som gjorde att han fick hållas under 30-talet – det fanns ett hopp om att han skulle göra vad västmakterna hade misslyckats med: att besegra bolsjevikerna. Det var vänsterfolk som sattes i koncentrationsläger i Tyskland under 1930-talet, judarna fick än så länge löpa (om än inte zigenarna). Ännu 1938 fanns det en reell chans för västmakterna att stoppa Tyskland när Sovjet erbjöd en garanti för Tjeckoslovakien (som hade goda möjligheter att försvara sig om det fick hjälp). Västmakterna tog inte den chansen.

Det är ingen ursäkt för vad som hände 1939, när Stalin ville köpa

sig tid: Molotov-Ribbentropakten var en skändlighet och därutöver en dumhet. Hitler besatte de polska områdena i övertygelse om att västmakterna skulle låta även det passera. Men England och Frankrike förklarade symboliskt krig. Det fördes med ett minimum av energi, snart skulle väl ändå Hitler ta sitt förnuft till fånga och gå mot Sovjet. Men dröjde till 1941 och Väst-europa blev utsatt dessförinnan.

Det europeiska storkriget fördes i huvudsak i öster; man kan t.ex. räkna liken. USA och Storbritannien förlorade vardera cirka 300 000 soldater i kriget, Sovjetunionen förlorade 8–10 miljoner (och till det kom likande siffror för civilbefolkningen). År 1944 fanns det ca 150 tyska divisioner på östfronten och 50 i Väst-europa (ursäktade de grova siffrorna, jag har inte nu tillgång till exakta uppgifter).

Det här är saker som fackhistoriker vet och skriver om, men som det hålls tyst om i den populära offentligheten. Måste en kommunistisk diktators fall följas av historieförträngning?

Sverige och neutraliteten

Sverige var neutralt och slapp krigshandlingar. Tyskland tänkte aldrig ockupera oss, territorierna runt omkring var intressantare. Sverige var järnmalmleverantör och där fungerade vi bra för Tyskland, det behövdes inga angrepp. Det enda allvarliga krigshot vi utsattes för var ironiskt nog från England och Frankrike, som 1940 under förevändning för att slut på vinterkriget till hjälp tänkte låta ockupera malmfälten. Hade de gjort det hade tyskarna gått in på vår sida och Sverige hade blivit krigsskådeplats, vilket f.ö. var just vad Churchill hoppades på. Det var en utomordentligt farlig situation och den svenska insatsen för att få slut på vinterkriget var det viktigaste vi gjorde.

Det finns mycken och berättigad kritik mot den svenska neutralitetspolitiken under kriget. På ett antal punkter fällde rädslan för angrepp och den svenska stats- och militärapparaten traditionella tysksympatier och lika traditionella antikommunism utslaget till tyskarnas förmån. Efter hand ersattes tysksympatierna med västmaktsympatier i samma kretsar och avstegen från neutraliteten gjordes åt det hållet. Men en regering har till uppgift att ta till vara landets egenintresse och då kan man inte alltid kräva principfasthet. Svensk neutralitetspolitik var opportunistisk, jovisst. Det verkligt plågsamma var flyktningpolitiken, den vidriga likgiltigheten mot judiska flyktingar som gick mot en säker död. Den var vår egen, den tvingades vi inte till av Hitler.

Neutralitetsdiskussionen

Det anmärkningsvärda är i dag att från samma kretsar som var ledande i viljan att gå tyskarna till mötes, samma kretsar som ville skicka svenskar att slåss mot Sovjet 1941 – den svenska politiska högern, innefattande huvuddelen av den statsbärande ämbetsmannaklassen

Ännu mera fp-makt i Bibliotekstjänst

Sedan några år har Cavalli-Björkman varit styrelseordförande i Bibliotekstjänst AB, lundaföretaget med en dominerande ställning på biblioteksmarknaden. Väl förankrad i skåniskt näringsliv, bankväsendet, politiken (folkpartiet), underhållningsbranschen (Malmö FF) och naturligtvis framför allt i sig själv skulle han tillföra marknadssekonomiskt tänkande och företagsledningskompetens. Effekterna av detta kunde bli en betitling i Sydnytt för några dagar sedan när det visat sig att företagsledningens löner höjts med 25 resp 12,5 tusen kronor i månaden. Hur mycket hans eget och övriga styrelseledamöters arvoden höjts förmålde inte histo-

rien. Nåja, det är ju så det går till i näringslivet nuförtiden.

Nu får i alla fall nämnde Cavalli inte fortsätta som styrelseordförande, han kommer att avgå på egen begäran som det kommer att heta (hur fan man nu skall få någon att tro att han någonsin kommer att avgå någonstans ifrån frivilligt på någons begäran – allra minst sin egen). Istället kommer en annan folkpartist – Bengt Westerberg – känd förutom för att ha förlorat ett val (å andra sidan nämn en folkpartiledare som inte gjort det) för att nyss blivit styrelseordförande i ett annat storföretag, nämligen Telia. Han har redan varit med om att sänka styrelsearvodena där, de

minskades med ungefär lika många procent som folkpartiet gick bakåt i valet. Rätt ska vara rätt. Har man varit jämlikhetsminister så har man. Men det kan nog vara bra med en jämlik styrelseordförande i Bibliotekstjänst, det talar till den i huvudsak kvinnligt befolkade biblioteksvärlden. Och det kan vara bra att ha något som går hem där när verkställande direktörens framtoning ter sig allt gubbaktigare.

Och skulle det gå åt pipan för Westerberg finns det andra folkpartister med näringslivserfarenhet att fylla ut med (Gyllenhammar, Axelsson-Johnson) tills Leissner blir ledig efter nästa val. Hon har ju fördelen att hon är kvinna också.

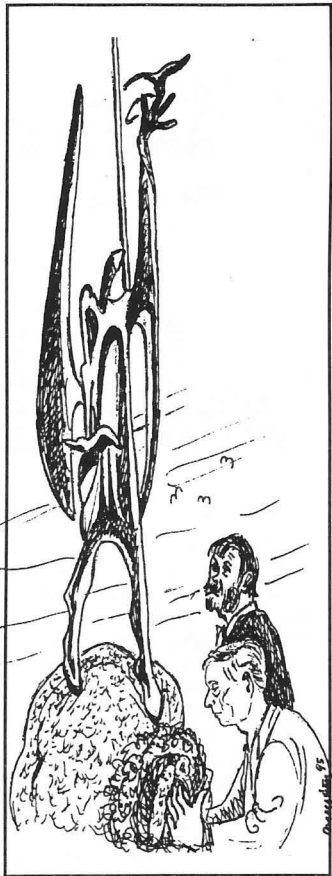
– säges att vi var ju aldrig riktigt neutrala under andra världskriget. Nej, det var klenk med det ibland, men det var inte från högern som det kritiserades. Inte heller var vi korrekt neutrala under det kalla kriget, det fanns förberedelser för mottagande av hjälp från Nato. Så var det och USA visste det och Sovjet visste det, medan svenska folket inget skulle få veta, men det var inte från höger det kritiserades.

Nu kan jag väl finna en del av regeringens åtgärder ganska förnuftiga, men det kommer säkert fram obehagligare saker, t.ex. när underrätteslesamarbetet börjar exponeras. Det avgörande är ändå att samma kretsar – den svenska politiska högern innefattande den statsbärande ämbetsmannaklassen – som ville att vi skulle gå in i Atlantpakten i början av 1950-talet nu förbereder marken för en sådan anslutning. Deras resonemang är ytterst egendomligt. Det ser man om man speglar det bakåt i tiden: menar de att vi också formellt borde ha anslutit oss till den tyska kampen när vi nu ändå gynnade tyskarna (fram till 1943)? Och skulle Europas fred ha gynnats av att Sverige hade gått med i Atlantpakten 1950? Ibland är det nästan skakande hur historien går igen: samma anda som 1941 gjorde Finland till allierad med Tyskland verkar nu för att Finland ska gå med i Nato. Även då ville stora delar av den borgerliga opinionen att också Sverige skulle vara med.

Dagsläget

Jag ser två centrala politiska uppgifter i Sverige nu. Det ena är att rädda den svenska välfärdsstaten. Det andra är att slå vakt om vårt lands oberoende och alliansfria politik. EU-anslutningen var ett bakslag i det senare avseendet, men än är inte slaget förlorat. Med all den skepsis man kan ha inför samarbetet mellan centern och socialdemokraterna ser jag det som en chans för en majoritet för fortsatt alliansfrihet. Säg nej till utrikespolitiska äventyr, säg nej till WEU och Nato!

Sten Henriksson

En minnesstund anordnades i lördags på Norra kyrkogården till minne för offren från de tyska koncentrationslägren. De kom hit med de vita bussarna 1945 men var så utmärklade att livet ej stod att rätta.

I gravlunden står som minnesmärke en änglalik figur, gjorde av den ungerskfödde skulptören Wagner (som hade ateljé på Stora Fiskaregatan 8) och skänkt av den polska grevinnan Ludwika Broel Plater vars make dog i ett läger. Hon hade fått "blodspengar" från västtyska staten. Själv vilade hon nu vid sidan av monumentet.

Teckningen gjorde jag för tio år sen då vänsterpartiet hedrade minnet genom de dåvarande medlemmarna av distriktsstyrelsen Joachim Lentz och Gunnar Sandin.

Göte Bergström

Om biltrafiken på Öster

Villaägare på Mårtens Fäläd klagar över bullret från bilarna på Thulehemsvägen. Ett par kommentarer:

1. En snabb blick på de klagande villaägarnas tomter visar att de själva har bil, ibland rentav mer än en. De sitter alltså i den skit som de själva har varit med om att skapa. Det reducerar ens eventuella medkänsla.

2. Biltrafiken har onekligen ökat starkt på Thulehemsvägen och allmänt på hela Öster. Vi vet att en stor del är genererad på eller har mål i stadsdelen. En kringfart (Östra ringen) skulle inte påtagligt minska de upp-

levda problemen. Det finns en klar parallell på Väster där kommunfullmäktiges nuvarande ordförande påstod att störningarna från mellanringen skulle minska om man fick bygga ringleden utanför Värpinge. Det var osanning och antagligen också bedrägeri.

3. Att Östra ringen inte ska byggas är en kärnpunkt i samverkansdokumentet mellan mp, s och v. Ingen ny genomfart, t.ex. en breddad Utmarks väg, är förenlig med dokumentets text och intentioner.

Gunnar Sandin

Den verkliga tekännaren

I slutet av 40-talet kom jag som nittonåring i kontakt med Vitabergsklubben.

I Vitabergsparken i slagskuggan av det mäktiga Sofia kyrka låg Ceders kafé, en långa träruckel som Stockholms stad köpt av gubben Ceder och använde som ungdomsgård. Nu sjunger Anton varje sommar sin kylskåpsballad från scenen nedanför Ceders.

Då, i mitten av 40-talet hade några socialt och kulturellt intresserade dragit igång en klubb. Det var FiB-journalisten Per Anders Fogelström och några till som fick med sig en skara tonåringar på vad som i dag skulle kallas fritidssverksamhet. Man spelade fotboll och pingis, spelade lite och läste poesi (egen och andras) för varandra.

När jag kom med 1948 var klubben ordentligt etablerad. Man hade drygt hundratalet medlemmar och sektioner för målare, poeter, musiker, fotboll och pingis. Man försökte intressera oss för kultur i någon form med tanken att "det gäller bara att öppna människorna och få dem att övervinna sina hämningar mot kulturen och sig själva", som man skrev i en presentationsskrift 1948.

En lyrikkväll läste någon – det kan ha varit Slas – plötsligt en dikt publicerad fyra år tidigare i "Halmfackla":

*Den verkliga tekännaren
tillagar sitt te sålunda:
den verkliga tekännaren
gudskännaren
människokännaren
sköljer själarna ordentligt
med kokande vatten*

*statpartipåvar och arbetsgivare!
underskatta inte fördelen
av själar som har sköljts
i kokande vatten
och sorgfälligt askar av
cigaretten i askkoppen*

*Tron är bra
även om den är orimlig
men låt den stå och dra
i 3-5 minuter
om du vill in i akademier*

*För stark tro
spåds med vatten
kall tro är den bästa
och billigaste läskedrycken*

Jag hade gått med i Vitabergsklubben för att man spelade New Orleansjazz. För mig var dikt Rim och Runeberg. Att poesi (litteratur) kunde vara utan stärkrage och beskriva verkligheten med inkännande och ironi var okänt för mig. Jag började läsa med allvar.

Det var Karl Vennberg som visade vägen kan man säga. Nu är han död. Han blev 85 år. Då kan det vara dags att dra. Så det är ingenting märkvärdigt med det. Men det känns lite trist. I alla fall.

Rune Liljekvist

En cyklists bekännelser

Jag tillhör dom som säsongscyklar. På vintern åker jag helst tåg. Fast tågförbindelserna mellan Dalby och Lund är klart bristfälliga.

Men nu cyklar jag (om inte flaggorna på den närgränsande Hydromacken står fladdrande rakt ut i fel riktning och väderrapporten lovar hagelskurar på eftermiddagen).

Tar jag bilen funderar jag aldrig över om det finns parkeringsplats, men för någon vecka sedan kom jag på mej själv med att tänka: Om jag nu cyklar, var sjutton skall jag parkera cykeln? Ni som vet hur det ser ut kring stationen förstår vad jag menar.

Cykelvägen fram till Lund är rak, slät och lättcyklad. Däremot låter det för djävligt från den angränsande biltrafiken.

Väl i Lund börjar de verkliga problemen. Ett antal ljusreglerade vägövergångar skall passeras. Som bilist är man van att ens ankomst till korsningen noteras av optiska (eller vad det är) avläsare på det att man blir överläppt så fort som möjligt. Detta gäller icke för cyklister. Jag måste stanna, trycka på knappen, och sedan för att kunna se när det slår om till grönt, backa en meter.

Fast så gör man ju inte. Hittills har jag sparat en mindre förmögenhet i uteblivna trafikböter.

Väl inne i stan konstaterar jag att ju cykelvänligare det borde vara, desto besvärligare är det att cykla. För att bilarna skall få plats på Klostergatan (dags att ändra på det igen!?) är cykeltrafiken enkelriktad. Så då måste jag svänga upp på Stora Gråbrödersgatan för att komma till Knut den stores torg. Så är det stopp igen. Där får man heller inte cykla.

Och sen är det dags att parkera. Vid Bangatan är det fullt som vanligt, så jag brukar tjuvparkera bredvid cykelstället vid posten istället för att parkera den i någon av de gångar mellan Bangatan och symbolslaget som brukar vara belamrade med tvåhjulningar. Där riskerar man att få cykeln bortforslad och bli tvingad att lösa ut den för att antal hundralappar.

Senare på dan, inte så sällan framåt kvällstimmarna, cyklar jag hem igen. Då har morgonens motvind vänt och blåser fortfarande i ansiktet. Den där hagelskuren som skulle dimpa ner någonstans på Österlen har seglat vilse och landar vid Arendala, samtidigt som jag passerar. Och man ser ingenting! På den i långa stycken nedsänkta cykelbanan bländas man konstant av mötande bilisters helljus.

Fast man får motion!

Sven-Bertil Persson

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet

NY ADRESS.....

Våndan av val

Det fanns inte många materiella skäl till att rösta ja i folkomröstningen om EU i höstas. Visserligen försökte ja-sidan att betona ekonomi och välfärd som de bärande argumenten men som vissa av deras strateger tidigt konstaterade, det var i det ideella som styrkan låg.

Det var också frågan om unionen, den federala tanken som skall ge endrätt mellan folken, avskaffa nationsgränser och de eviga europeiska inbördeskrigen som fick mig att rösta ja.

Upplysningen lever, eller...

Den gamla radikala drömmen från Jefferson och Lincoln, Marx och Berlinguer höll på att materialiseras också i Europa. Ack vad besviken jag blev när Ingvar Carlsson i slutdebatten proklamerade att det bara var en fråga om förtroende för honom!

Jag trodde mig verka för en fortsättning på det europeiska upplysningsprojektet och kunde med viss självbehärskning t o m känna sympati för det rätt urvattnade Maastrichtfördrag som ursprungligen initierats av internationalisterna i PCI.

Så står "Foten" och talar om systembolag och jordbruksstöd och slår dessutom fast att en röst på Ja är en förtroendemarkering för honom, det fick mig nästan att rösta nej!

Materialismen till trots

Som medlem i vpk i över tjugo år är jag dock van vid att bortse från faktiska omständigheter till förmån för principen. Även jag bidrog till Sveriges EU-inträde och det var, trots Carlsson, rätt trevligt att i fred och utan blodsutgjutelse, få vara med om något som kan liknas vid mötet i Philadelphia och the Battle of Lincoln.

Plötsligt skulle den politiska scenen förändras, vi skulle få den materiella grunden för en bred vänsterpolitik tillsammans med de eurokommunistiska krafter som vi bara kunde ha gulliga turistresor till på 70-talet. Nu skulle ju till och med kravet på republik kännas relevant!

Glory, Glory, Hallelujah...

Men man blir alltid besviken. Nu

står vi inför det första valet till europaparlamentet och det är tydligt att det inte är någon broderskap mellan folken som hägrar för de svenska politikerna. Istället har de gamla nej-sägarna nu gjort gemensam sak med den traditionella politiska ledningen som intagit en militant "konfederalistisk" hållning – det är nationalist-staten man värnar om.

Nej-partierna kandiderar till välbetalda platser i Sodom där man skall sitta och tala om för väljare och hemmaopinion att arbetet är meningslöst och därför fördärligt för en vanlig medborgare att befatta sig med.

Gamle Ingvar har lustigt nog samma syn på sina väljare. Nu handlar det för honom om en enhet mellan stater, inte människor. Nu har vi gjort vårt som utklädda indianer i förra höstens tekalas, nu är det vår regering som sköter korten i Bryssel. Sveriges politik är ju på alla områden

så bra att den ju skall spridas över Europa, det klarar våra ministrar bäst i ministerrådet.

Tillbaka till Breitenfeld

En förutsättning för den svenska Europapolitiken blir så att nationsgränserna består, att det är regeringarna som utan insyn får sköta snacket på bortaplan. Det som före valet med all rätt presenterades som "det demokratiska underskottet" har nu blivit förutsättningen för både ja- och nejsidans politiker.

Nej-sidan vill ju inte ha med EU att göra, ja-sidan vill inte ha några demokratiska unionsorgan. Jag antar att fler liksom jag undrar varför vi då skall aktiveras till att rösta in dem i parlamentet.

Tydliga hägrar arvodena lika för fattiga partikanslier både till höger och vänster. Moderaternas stöld av parlamentariskernas sekretäreravoden är ju känt, vad vänsterkandidaterna skall bidra med kan man bara gissa. Det är detta som kallas konsensus i politiken.

Frihet eller nationalism

Nej, när vi nu är med i EU måste åtminstone vänstern fråga sig om man skall vara trogen sina demokratiska eller nationalistiska ideal. Med den dominerande svenska linjen kommer vi per automatik att arbeta för den byråkrati och stängda lobbyvärld som var skälet

Hembränt & vapen

Vad gör man när ens sjuttonårige son kommer hem utan jacka och skor, mer än måttligt berusad och tillbringar det mesta av natten med näsan i toalettstolen? Det är ju inget nytt problem för tonårsföräldrar, mina egna drabbades av samma sak. Men det är ändå inte riktigt på samma sätt idag.

Det är allvarligt att det har krupit så långt ner i åldrarna, i en del fall ända ner på mellanstadiet. Varför och vad göra? Det finns början till initiativ från bl a polis att fånga upp de här barnen i tid, men risken är ändå att detta bara blir en plåsterlapp för att dölja de underliggande problemen. Ett annat orosmoment är att spriten ofta är

till att vara emot EU. Vill vi däremot verka för en ökad europeisk demokrati, ökat folkligt inflytande i EUs korridorer för att därigenom tvinga fram sociala reformer och en seriösare fredspolitik, då måste vi verka för att sådana institutioner skapas. Att makten förlagts just till det slutna ministerrådet och kommissionen är för att motverka en sådan utveckling. Är det något vi vill rösta för?

De svenska partierna har väl alla sneplat på norska SFs valframgång efter 1972. Oavsett ställningstagande vill man nu begränsa effekterna av EU till att fungera som dragplåster för den svenska politiska scenen. Därför är det rörande att samtliga partier nu har så lågt i tak och inte tolererar några särlistor varken inom eller utom det vanliga partisystemet. Med tanke på hur ovan man är i Sverige vid federala eller republikanska tankar är det förvånande att hotet upplevs som så stort.

Förenade stater eller rådsunion

Så vad gör man som federalist i höst? För ett år sedan diskuterade vi inträdet i Europas Förenade Stater, nu tycks vi ha blivit med i Europeiska Rådsrepublikernas Union. Den politiska konformismen är total och jag har redan hört synpunkten i mitt parti att inte ta någon hänsyn till att medlemmar som jag finns. Kommer det att bli 99% valdeltagande även om vi inte röstar? Kan man rösta i Bologna istället?

Mårten Dunér

hembränd. Visst fanns det hembränt på sextio- och sjuttioalet också men det hörde till undantagen. I samband med gröna vågen fick hembränt lite av nostalgins skimmer över sig. Men det går ändå inte att jämföra med idag. Som förälder blir man naturligtvis rädd, eftersom risken att få i sig något som orsakar skador för livet är större när man inte vet vad man dricker. Skall man som förälder begå en olaglig handling och köpa ut sprit åt sina ungdomar och ha någorlunda kontroll på vad de dricker, eller skall man blunda för verkligheten?

Det är en på många sätt otrygg värld för de unga i Lund. När man hör på samtal om hur livet på näterna i Lund är, verkar det som om våld och vapen ökar. Vapen kan ju bäras, för imponera eller för att man är rädd. Kan man få stopp på den här utvecklingen, eller är vi på väg mot en annorlunda verklighet?

Lars Ragvald

Den nya Hansan

har SDS skrivit mycket om under senare år, dvs. om ett intimt samarbete mellan Nordtyskland, Danmark och Sydsverige med ev. omnejd. Med Bron och fast förbindelse över Fehmarn ska man kunna ta sej ner till Hamburg på två timmar dröms det på Segeväng.

På Hamburg Hauptbahnhof kan man i dag köpa bl.a. Aftenposten och Helsingin Sanomat, berättar vår utsände. Inte Sydsvenskan.

MÖTE MÖTE

KOMPOL möte Må kl 19.30 på partilokalen. Amne: Det fortsatta miljöarbetet och fortsatt diskussion om samordning av kommunalpolitiken

RÖDA KAPELLET

Lördag 20/5 samling 12.30 prick Clemenstorget för avfärd till Backakarnevalen i Malmö. Samling 13.00 på Kirsebergsskolans gård. Stållåtar: 227, 257, 298a. Gållåtar: 39, 43, 78, 170, 238, 275.

Sönd 21/5 rep kl 18.45 med Joakim Casagrande inför Emmausspelning den 4/6. Följande låtar: 2, 8, 12, 39, 73, 132, 134, 147, 170, 184, 187, 227, 237, 257, 262, 275, 284, 285.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Göran Persson, Gunnar Sandin m fl.

Telefon till redaktörerna:
Rolf L Nilson 046 - 12 90 44
Kajsa Theander 046-13 28 40.
Thomas Schlyter 046-14 75 05.
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.